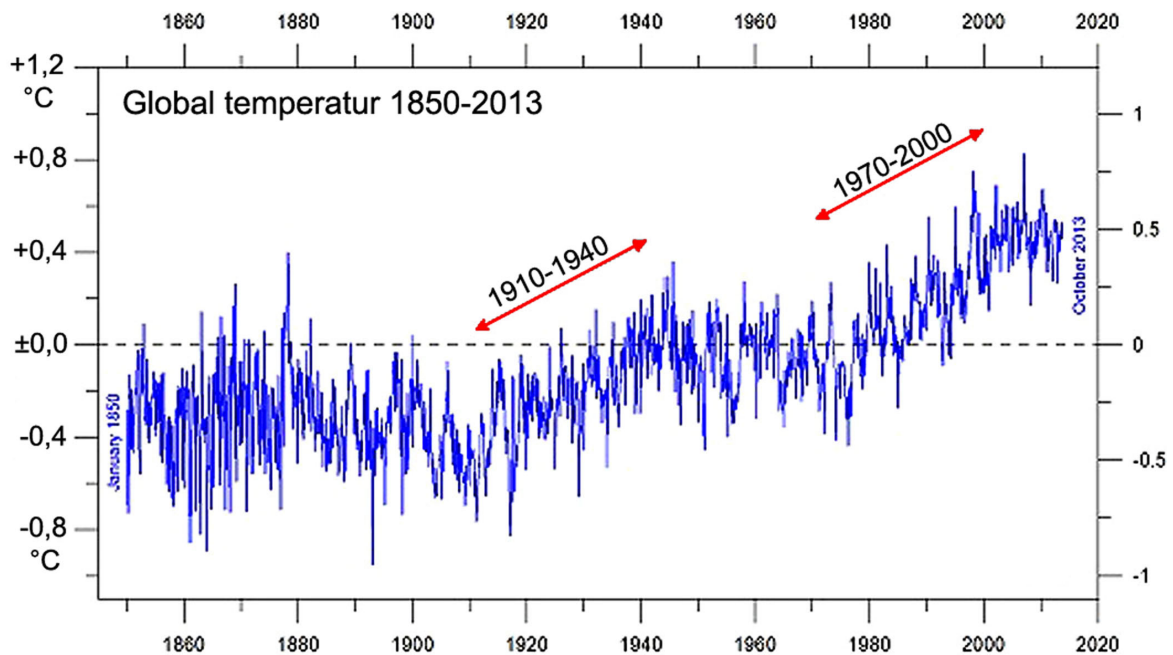


Solen – inte CO2 – styr klimatet

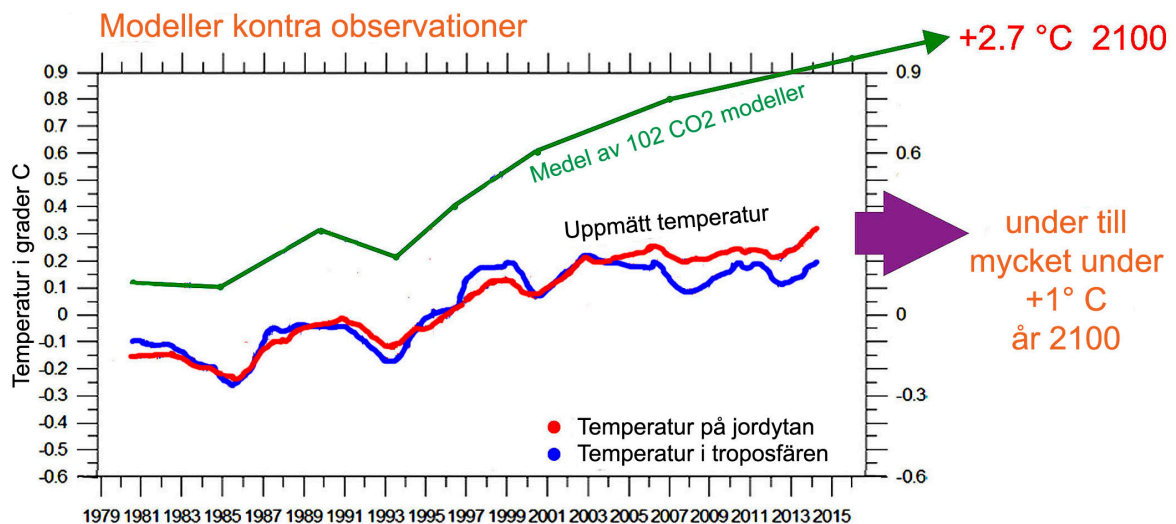
Figur 1 – Man måste fråga sig:

Om temperaturstigningen 1970-2000 skulle ha drivits av CO2 ökningen efter 1945, vad skulle då ha drivit den lika stora stigning 1910-1940, för då kunde det ju inte vara CO2? I temperaturkurvan syns däremot solens 60-års cykel ganska väl.



Figur 2 – Modeller kontra observationer:

Medan medlet av 102 CO2-baserade klimatmodeller antyder en temperaturstigning med $+2,7^{\circ} \pm 0,7^{\circ} \text{ C}$ år 2100, så visar uppmätta temperaturdata något helt annat: en mycket ringa stigning som år 2100 bara borde resultera i en temperaturökning på under $+1^{\circ}$ eller mycket under $+1^{\circ} \text{ C}$.



Klimatet påstås vara en funktion av halten CO₂ i atmosfären. Med så kallade ”klimatmodeller” har man räknat ut att jordens temperatur år 2100 bör ha stigit till +2,7 °C ±0.7°. Men modellerna stämmer inte med den uppmätta temperaturen. Något måste vara fel; modellerna eller mätningarna. Naturligtvis är det modellerna. Nyare modeller ger en ökning på mindre än 1°C till bara några tiondelar av en grad. Därmed faller all diskussion om att ”vi måste klara 2°C målet” till 2100.

Detta faktum har fått många forskare att betvivla påståendet att det är människans utsläpp av koldioxid som kontrollerar klimatet. I stället bör det vara variationer i solens aktivitet som styr jordens klimat.

För att driva dessa alternativa klimatfrågor finns det ett nätverket Klimarealistene i Norge, som just utkommit med häfte ”*Naturen styrer klima*” (Nsk) och Klimatsans i Sverige. Den 16-17 februari höll de båda nätverken en internationell konferens i Mölndal (se SvD, 3 mars).

Solen i centrum

Willie Soon (astrofysiker, USA) visade med hårda observationsfakta att det är solen som driver klimatförändringarna på jorden. En nergång i solaktiviteten är att vänta under perioden 2010-2080. Det är många forskare som förutspår ett nytt sol-minimum runt 2030-2050. Under tidigare sådana skeden hade vi Små Istider (se vidare flera artiklar i Nsk).

Jan-Erik Solheim (astrofysiker, Norge) visade hur förbluffande väl iskantens förskjutningar i Arktis stämmer med solvariationerna (se vidare Nsk). Detta är ett starkt bevis för att det är solen, inte CO₂, som styr klimatet.

Nils-Axel Mörner (havsytespecialist, Sverige) visade att havsytan oscillerar i cykler som bara kan förstås med planeternas inverkan på solen och jorden.

Henrik Svensmark (astrofysiker, Danmark) har lanserat och drivit idén att den kosmiska strålningen påverkar molnbildningen på jorden. Efter år av experimenterande har han och hans medarbetare nu lyckats visa med experiment att det verkligen förhåller sig så. Det måste betecknas som ett stort genombrott.

CO₂, temperatur, surhet i havet och havsytevariationer

Claes Johnson (matematiker, Sverige) visade att den ”återstrålning” (och därmed ”växthuseffekten”) bara är ett fiktivt fenomen som uppkommit genom en feltolkning av Planck’s strålningslag. Med korrekt tolkning av Planck’s lag blir temperaturförändring vid en hypotetisk CO₂ fördubbling inte ens mätbar.

Ole Humlum (naturgeograf, Norge) visade att klimatsignalerna sker i ordningen: först havet, sen luften och först därefter CO₂ (se Nst). CO₂ variationerna är alltså en produkt av temperaturförändringar i hav och luft – inte tvärt om.

Gösta Walin (oceanograf, Sverige) visade att ökning av atmosfärens CO₂ halt bara har ringa försurande effekter i havet: pH går ner med 0,3 per hypotetisk

fördubbling av atmosfärens CO₂-halt, men dock hela tiden betryggande över neutralt. Försurningsfaran är alltså bara en myt.

Nils-Axel Mörner (havsytespecialist, Sverige) visade att havsytan på intet sätt är i snabb stigning (se även Nst). I Nordsjön, Kattegatt och Östersjön kan vi bevisa att havet inte stigit med mer än $1,0 \pm 0,1$ mm/år. I områden som Venedig, Fiji, Maldiverna, Indien och Bangladesh har havsytan legat still på $\pm 0,0$ mm/år.

CO₂ som hysteri och mantra

I Sverige föddes CO₂ alarmismen (hysterin) på 1970-talet och drevs som politisk agenda dels för att frigöra oss från oljeberoende, dels för att jämna marken för kraftigt ökad utbyggnad av kärnkraften (*om inte Sverige har minst 24 kärnkraftverk 1990, så kommer vi inte att överleva som industrination*, hävdade Palme 1973).

När Brundtland 1987 kom med sin rapport "*A global agenda for change*" så lyftes hela frågan till FN-UNEP-WMO nivå. Idén att CO₂ var den stora boven i dramat som vi måste frigöra oss ifrån fick därmed en solid ställning. FN är en organisation man inte ifrågasätter utan samarbetar med. För flera vetenskapliga tidskrifter var det nog för att stänga dörren för kritiska åsikter men öppna dörren för tillskyndande åsikter utan normal kvalité-granskning.

Medlemmarna i Klimatsans och Klimarealistene förenas i övertygelsen om att CO₂ inte driver klimatet. Så enkelt är det. Våra observationsfakta är utomordentligt starka, och det är vår oinskränkta rätt att hävda dessa.

De båda nätverken innehåller ett stort antal mycket välmeriterade forskare. Om allt intresse fokuseras på CO₂-frågan, så blir världen skev. CO₂-hysterin stjäl helt enkelt fokus från verkliga problem på vår Jord.

Signerat av:

Nils-Axel Mörner, docent, Paleogeofysik & Geodynamik, SU

Jan-Erik Solheim, professor em, astrofysikk, Universitetet i Tromsø

Willie Soon, astrofysik och geovetenskap

Ole Humlum, professor fysisk geografi, Universitetet i Oslo, "Climate4you"

Claes Johnson, professor em, Tillämpad matematik, KTH

Jens Morten Hansen, seniorforskarer, Danmark

Ole Henrik Ellestad, forskningsdirektør og professor petrokjemi, Universitetet i Oslo

Tom V. Segalstad, førsteamanuensis, petrologi og geokjemi, Universitetet i Oslo

Stein Bergmark, leder av studieprogram fornybar energi, Agder Universitet

Morten Jødal, biolog, forfatter av Miljømytene

Sture Åström, företagsledare, ordförande för Klimatsans

Tege Tornvall, redaktör för Klimatsans

Tore Scherstén, professor em, kirurgi, Salgrenska sjukhuset

Johnny Kronvall, professor em, Byggnadsfysik, Malmö universitet

Elen Roaldset, professor em, geofysik/geogemi, Universitetet i Oslo

Kjell Stordahl, fil.dr., statistiker, långtidsprognoser, Telenor

Och inskickat till SvD/Debatt natten 6/7 mars (00.14), 2018